

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **D. D.**, zastoupen Mgr. Daliborem Lípou, advokátem se sídlem Jugoslávská 856/2, Karlovy Vary, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje**, se sídlem Opočinek 57, Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 5. 2021, č. j. KRPE-14729-61/ČJ-2021-170022-SV, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 18. 6. 2021, č. j. 36 A 7/2021-14,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Daliboru Lípovi, advokátovi se sídlem Jugoslávská 856/2, Karlovy Vary, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 7.736 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 20. 5. 2021, č. j. KRPE-14729-61/ČJ-2021-170022-SV (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaná prodloužila dobu zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen jako „zákon o pobytu cizinců“), o 90 dnů. Důvodem prodloužení zajištění byla skutečnost, že provádění úkonů za účelem správního vyhoštění trvalo s ohledem na jejich složitost a administrativní překážky na straně Bangladéšské lidové republiky déle, než je obvyklé.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalované Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl.

Shledal, že prodloužení doby zajištění o 90 dnů se jeví s ohledem na nadále probíhající úkony za účelem ověření totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu zcela logickým. Provedení správního vyhoštění trvá delší dobu, nikoliv však v důsledku liknavého postupu českých státních orgánů. Nic přitom nenasvědčuje tomu, že by správní vyhoštění žalobce nebylo možné. Soud rovněž zdůraznil, že žalovaná průběžně zkoumá, zda i nadále trvají důvody pro zajištění žalobce, což je patrné z úředních záznamů založených ve spise. Doba, o níž bylo zajištění prodlouženo, je přiměřená složitosti úkonů nezbytných k výkonu správního vyhoštění. Konečně soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku, že se žalovaná nedostatečně zabývala množností uložení mírnějších opatření. Žalovaná se k této otázce v napadeném rozhodnutí podrobně vyjádřila a dovodila, že využití zvláštních opatření je v daném případě vyloučeno. Povšechná námitka žalobce není způsobilá správnost uvedených závěrů zpochybnit.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž uvádí, že soud se nedostatečně vypořádal s jeho žalobními námitkami a nesprávně posoudil podmínky pro prodloužení zajištění. Zajištění cizince představuje prostředek *ultima ratio*, a lze k němu přistoupit pouze ze závažných důvodů. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalované se nedaří ověřit totožnost stěžovatele a komunikace se zemí původu je problematická. Soud nedostatečně odůvodnil, z čeho dovozuje, že výkon správního vyhoštění bude možný. Stejně tak se nesprávně vypořádal s námitkou ohledně možnosti využití alternativních opatření. Žalovaná se uvedenou otázkou zabývala zcela obecně, aniž by reálně zvážila, zda je zajištění stěžovatele nezbytné a zda nelze téhož výsledku dosáhnout za použití mírnějších prostředků. Krajský soud nezákonné rozhodnutí žalované aproboval, čímž zatížil i svůj rozsudek totožnou vadou.

[4] Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil jak rozsudek krajského soudu, tak napadené rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalovaná se k obsahu kasační stížnosti blíže nevyjádřila a pouze odkázala na odůvodnění rozsudku krajského soudu, s nímž se ztotožňuje.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. „*jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.*“ V posuzovaném případě o věci rozhodoval specializovaný samosoudce (viz § 31 odst. 2 s. ř. s.), proto se Nejvyšší správní soud dále zabýval otázkou, zda je kasační stížnost přijatelná. Výkladem kritérií přijatelnosti se již tento soud v minulosti podrobně zabýval, a to v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. V něm interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny

rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[7] V nynější věci stěžovatel žádné důvody přijatelnosti neuvedl a ani Nejvyšší správní soud přesah jeho vlastních zájmů neshledal.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal zejména nesprávné posouzení podmínek pro prodloužení doby zajištění, neboť krajský soud se dle jeho mínění nedostatečně zabýval tím, zda lze, s ohledem na existující administrativní překážky, dosáhnout faktického provedení správního vyhoštění. Současně má za to, že žalovaná dostatečně nevyhodnotila možnost uložení mírnějších opatření. Jedná se tedy o otázky, jimiž se již Nejvyšší správní soud v rámci své rozhodovací činnosti opakovaně zabíral.

[9] Problematicke existence překážek správního vyhoštění se kasační soud podrobně věnoval kupříkladu v rozsudku ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009-61, č. 1850/2009 Sb. NSS, či v usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS; z novějších rozhodnutí pak např. v rozsudku ze dne 9. 8. 2021, č. j. 10 Azs 41/2021-29. K otázce prodloužení doby zajištění se tento soud vyjádřil zejména v rozsudcích ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, či ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011-39, v nichž akcentoval povinnost správního orgánu předejít úvahy, které jej k prodloužení zajištění vedly, včetně uvedení předpokládané časové náročnosti dalších úkonů, které míní v řízení učinit. Bohatá rozhodovací praxe se váže rovněž k problematice mírnějších opatření (zvláštní opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců). Příkladem lze zmínit rozsudky ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51, ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011-57, či ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38.

[10] Z odůvodnění přezkoumávaného rozsudku je patrné, že krajský soud z relevantní judikatury vycházel a jeho závěry jsou s ním zcela v souladu. Současně kasační soud neshledal (a ostatně ani stěžovatel nic takového netvrdil), že by se soud dopustil zásadního pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

IV. Závěr a náklady řízení

[11] Nejvyšší správní soud tedy neshledal existenci důvodů přijatelnosti kasační stížnosti, pročez nepřikročil k podrobnému věcnému přezkumu kasačních námitek stěžovatele a kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

[12] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Soud o nákladech nerozhodoval podle § 60 odst. 3 s. ř. s., přestože kasační stížnost odmítl, a to s ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS (srov. obdobně usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly. Soud jí proto náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

[13] Nejvyšší správní soud ustanovil stěžovateli usnesením ze dne 29. 7. 2021 zástupce z řad advokátů, a to Mgr. Dalibora Lípu. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu

za zastupování stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Soud určil odměnu advokáta v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), částkou 6.200 Kč za dva úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení a doplnění kasační stížnosti) a dále částkou 600 Kč, která představuje paušální náhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Ustanovený zástupce soudu doložil, že první porada s klientem proběhla osobně mimo sídlo advokáta, a to v Zařízení pro zajištění cizinců Balková. Z tohoto důvodu přiznal soud zástupci rovněž náhradu za promeškaný čas za dobu strávenou na cestě, a to v celkové výši 400 Kč (100 Kč za každou započatou půlhodinu - viz § 14 odst. 3 advokátního tarifu), a dále cestovné ve výši 536 Kč (cesta z Karlových Varů do Zařízení pro zajištění cizinců Balková a zpět, osobním automobilem dle předloženého technického průkazu - viz § 13 odst. 5 advokátního tarifu, ve spojení s vyhláškou č. 589/2020 Sb.). Celkově tedy ustanovenému zástupci náleží odměna ve výši 7.736 Kč. Ustanovený zástupce nedoložil, že by byl plátcem DPH a ani zvýšení odměny o tuto daň nepožadoval, proto je uvedená částka konečná.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. října 2021

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu